

afskaffer Musik i Hæren. Skønt jeg er enig i denne Beklagelse, maa jeg dog udtale, at dersom der kunde vindes Flertal for en Forhøjelse af Hærens Budget, svarende til Udgifterne til Musikken, vilde jeg finde det rigtigst først at bøde paa adskillige af de øvrige Mangler i vor Hær, som i Krigstid ville have stor Betydning for dens Kampevne.

Det er unægtelig et stort Ansvar at paatage sig for de Forsvarsvenner, der medvirke til den foreslaaede Ordning med Betingelsen om Landbefæstningens Desarmering og Nedlæggelse om 12 Aar, og naar de gøre det i Betragtning af den nuværende Nødstilstand, i Haab om, at det skal lykkes, før dette Tidsrum er til Ende, at bringe Folket til at dele deres Anskuelse om Landbefæstningens Nødvendighed, er det, fordi de anse det for et endnu større Ansvar at lade de nuværende Forhold forblive uforandrede. Ganske vist vil selv i de omhandlede 12 Aar vort Forsvar være behæftet med store Mangler ogsaa efter den nye Lov. Men naar samtlige Forhold tages i Betragtning, maa den nye Ordning dog betragtes som et betydeligt Fremskridt, saa stort, at jeg mener, det vilde være uforsvarligt ikke tage imod det, dersom vort Land i de nærmeste Aar skulde blive inddraget i en Krig. Jeg vil derfor haabe, at dette Lovforslag maa blive ført igennem dette Ting som et midlertidigt Fremskridt, der er uafviselig nødvendigt i Øjeblikket, idet man forhaabentlig senere vil kunne komme til en Forsvarsordning, der kan opfattes som virkelig tilfredsstillende.

Stauning: I Anledning af forskellige af de faldne Udtalelser vil jeg gerne sige et Par Ord, og jeg skal begynde med at nævne, at i den Indledningstale, vi hørte af den højtærede Forsvarsminister, og som findes Sp. 862, hedder det: „Det er nyttigt at lægge Vægten paa, at Smaamanden ikke kommer af med Penge ved denne Lejlighed“. Denne Udtalelse af Forsvarsministeren skal vel være en Trøst for de fattige Landarbejdere og Husmænd ude i det skønne Ledreborg og ovre i det venlige Hee og andre Steder. Men det er ganske sikkert en daarlig Trøst i Længden, fordi denne Udtalelse om, at Smaamanden ikke kommer af med Penge ved denne Lejlighed, ikke har noget at gøre med Virkeligheden.

Det er Smaamanden, der kommer af med Penge ved denne Lejlighed, som Tilfældet er i Almindelighed. Den Forøgelse

i Udgifterne til Militærvæsenet, som tages ved en Skat paa Indkomster over 3,000 Kr. og paa Formuerne, tager jo kun den direkte Forøgelse af de aarlige Udgifter, men Betingelsen for selve disse Formuers Tilstedeværelse er, at de paagældende Arbejdere og Smaafolk, som ikke komme af med Penge ved denne Lejlighed, slide for at skaffe Formuen til dem, der have Monopol paa at udbytte de andre. Men Skatten til Militærvæsenet, som nu tages, betyder ogsaa mere, thi den er en Baandlæggelse af en Formue- og Indkomstskat, en Baandlæggelse, som giver Fabrikanterne en ny Grund til at modsætte sig Lønforhøjelser og skaber en ny Hindring for Skattepaalæg til sociale Reformer, som i højeste Grad tiltrænges. Det har jo været omtalt mange Gange tidligere, at naar vi skulde have gennemført sociale Reformer, og der mulig manglede Penge til dem, havde vi en Formue- og Indkomstskat at ty til, og at der ad den Vej var Mulighed for at skaffe Staten de fornødne Indtægter. Det bliver altsaa indirekte Arbejderne, der faa Skattepaalæget, Smaamanden, som rammes til Trods for, at det i Loven hedder, at det kun er de noget bedre stillede.

Men Militærvæsenet som Helhed bæres af Folket. Hver Dag anvendes over 70,000 Kr. til Militærvæsenet af Statskassen. Den ekstraordinære Udgift til Søforterne osv., som vil andrage disse 30—31 Mill. Kr., tages direkte af Statskassen. Var det endda denne Byrde, som Velhaverne vilde tage paa sig, hvis Velhaverne endda vilde ofre disse ekstraordinære Udgifter til Søforterne, kunde man sige, at de gav et klækkeligt Bidrag til Forsvarssagens Løsning. Men det er af Statskassen, at disse kolossale Udgifter skulle tages, og det er af Statskassen, de meget store aarlige Militærudgifter tages. Det er ikke Velhaverne, der fortrinsvis fylde Statskassen, det er i Hovedsagen det store menige Folk, der bærer Byrden til Statskassen gennem de uretfærdige indirekte Skatter, der i saa mægtig Grad have bidraget til at skaffe Penge i Statskassen. Det er Landarbejdernes 40 Kr. om Aaret, det er den arbejdsløse Byarbejders Udgifter til Statskassen ved Toldpaalæg og andre indirekte Skatter, der fylde saa godt i Statskassen. Det er mange Tusinders Afgifter, der fylde og skaffe Penge til Kystforter, til Undervandsbaade, og hvad det øvrige Materiel hedder, som man nu er i Færd med at anskaffe. Talen om Smaamanden, der spares ved denne Lejlighed, har derfor ikke meget med Virke-